611/01

Den 22. januar 2001 blev i sag nr. 53.246:

xxxx xxxxxxxx
xxxxxxxx xx
xxxx xxxxxxxxxx

mod

Alm. Brand af 1792
Lyngby Hovedgade 4
Postboks 1792
2800 Lyngby

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren, der har hundeforsikring i Alm. Brand af 1792, klager over selskabets afvisning af at yde fuld forsikringsdækning for en anmeldt ansvarsskade.

Af klagerens anmeldelse af 28/12 1999 fremgår bl.a.: "**Hvorfor befandt hunden sig på uheldsstedet?** *Ude og gå tur ... Jeg mødte J. udenfor nr. 3 – hvor hun gik med hvalpen i snor. Min hund var også i snor. – Hundene legede – indtil hvalpen pludselig skreg – med blodet sprøjtende ud af det ene øje.* ... **Har den der kræver erstatning selv medvirket til skaden? ☐ Ja ☒ Nej**"

Klageren har i skrivelse af 14/2 2000 til selskabet bl.a. oplyst: "Alle der har set hunde lege og tumle rundt ved, at de åbner munden og den yngste hund, - en form for underkastelse – stikker sit hoved i den andens mund og her sker det en tand rammer øjet. Legen var ikke voldsom – helt naturlig."

Klageren finder, at selskabet skal yde fuld dækning. Hun har pointeret, at ingen af hundene angreb, og at der ikke var tale om et hundeslagsmål. I klagen til nævnet af 12/5 2000 hedder det bl.a.: "Jeg har personlig bet. den anden halvdel af regn. til J.K. [skade-

lidte], L.B. [selskabets medarbejder] mener, at J.K. selv har en del af skylden når hun tar' sin hund ud – en forklaring som jeg ikke kan forholde mig til."

Over for nævnet har selskabet i skrivelse af 29/6 2000 bl.a. anført: "Som sagen efter vor opfattelse er belyst, har vor forsikringstagers hund ikke aktivt forvoldt skaden på skadelidtes hund. Der har derimod været tale om, at skadelidtes hund har stødt øjet ind på vor forsikringstagers hunds tand, da skadelidtes hund stak hovedet ind i munden på vor forsikringstagers hund. Henset til, at denne adfærd blandt hunde ikke er usædvanlig og til at skadelidte har accepteret at legen fandt sted, mener vi umiddelbart ikke, at der er grundlag for at pålægge vor forsikringstager ansvaret for skaden, når der foretages en skyldfordeling. På trods heraf har vi betalt erstatning med 50% for at finde en mindelig afgørelse på sagen. Erstatningens størrelse er fastsat ud fra den praksis der gælder ved hundeslagsmål, hvor der ikke er tale om at den ene hund angriber den anden."

Klageren har i skrivelse af 16/7 2000 til nævnet bl.a. anført: "Men eftersom min hund er den ældste og stærkeste og den der 'siger fra' kan jeg kun vurdere situationen sådan, at idet han siger stop – støder hvalpen sit øje ind i tanden – og min hund forvolder skaden. Jeg har altså svært ved at acceptere, at min forsikring afslår at betale hele regningen."

Klageren er utilfreds med selskabets sagsbehandling.

Nævnets flertal udtaler:
Det kan lægges til grund, at det er klagerens hund, der under de anførte omstændigheder forvoldte skade på skadelidtes hund. Det kan endvidere lægges til grund, at der ikke var tale om hundeslagsmål.

Nævnets flertal finder, at selskabet på det foreliggende grundlag ikke har godtgjort, at skadelidte havde accepteret risikoen for en skade af den omhandlede karakter. Selskabet er derfor forpligtet til at yde skadelidte fuld erstatning, jf. klagerens objektive ansvar efter hundelovens § 8.

Som følge heraf

b e s t e m m e s :

Selskabet, Alm. Brand af 1792, skal yde fuld erstatning for den af klagerens hund forvoldte skade.

Poul Sørensen
formand